

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.0640.49.2025

Warszawa, 19 sierpnia 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko w sprawie
poselskiego projektu ustawy

**- o niekaraniu ochotników broniących
wolności i niepodległości Ukrainy (druk
nr 1196).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Obrony
Narodowej do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac
parlamentarnych.

Z wyrazami szacunku,

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Stanowisko Rządu
do poselskiego projektu ustawy o niekaraniu ochotników broniących wolności
i niepodległości Ukrainy (druk nr 1196)

Poselski projekt ustawy zawiera dwa uregulowania odnoszące się do służby w legalnych Siłach Zbrojnych Ukrainy:

- 1) w art. 1–3 i art. 6 wprowadza regulację polegającą na odstąpieniu od nałożenia kary za popełnione przestępstwa i wykroczenia w zakresie uchylania się od niektórych powinności wynikających z obowiązku obrony Ojczyzny oraz na uchyleniu odpowiedzialności Rzeczypospolitej Polskiej z tytułu przyjęcia przez osobę obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy;
- 2) w art. 4 i art. 5 wprowadza obowiązek poinformowania organów państwa o terminie i miejscu przyjęcia oraz zakończenia obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy oraz dodatkowo obowiązek udzielenia szczegółowych informacji o charakterze pełnionych obowiązków.

W pierwszym aspekcie, w art. 1 w zw. z art. 6 projektu przewidziano, że postępowania karne albo wykroczeniowe za czyny zabronione, określone w:

- 1) art. 141 § 1 Kodeksu karnego – polegające na przyjęciu bez zgody właściwego organu w okresie od dnia 24 lutego 2022 r. do dnia 31 grudnia 2026 r. obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy,
- 2) art. 142 § 1 Kodeksu karnego – polegające na prowadzeniu w okresie od dnia 24 lutego 2022 r. do dnia 31 grudnia 2026 r. zaciągu obywateli polskich lub cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do służby wojskowej w Siłach Zbrojnych Ukrainy,
- 3) art. 681 (*polegające na naruszeniu obowiązków wynikających z konieczności stawienia się do kwalifikacji wojskowej*), art. 682 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 (*polegające na niezgłoszeniu się lub uporczywym uchylaniu się od obowiązku odbycia ćwiczeń i szkoleń wojskowych, niezgłoszeniu się w określonym terminie i miejscu do służby w jednostce przewidzianej do militaryzacji oraz samowolnym opuszczeniu wyznaczonego miejsca przebywania w czasie odbywania służby*), art. 683 ust. 1 pkt 1 (*polegające na uchyleniu się od obowiązku spełnienia świadczenia osobistego lub rzeczowego*) oraz w art. 686 (*polegającego na uchylaniu się od obowiązku szkolenia wojskowego*) ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. z 2025 r. poz. 825 i 1014) – popełnione

w związku z przyjęciem w okresie od dnia 23 kwietnia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2026 r., bez zgody właściwego organu obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy oraz odpowiadające im czyny określone w poprzednio obowiązującej ustawie z dnia 21 października 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 372, z późn. zm.) popełnione w okresie od 24 lutego 2022 r. do dnia 22 kwietnia 2022 r.

– nie będą wszczynane, a wszczęte podlegać będą umorzeniu.

Projektodawcy posługują się w tym zakresie typowym sformułowaniem dla ustaw abolicyjnych „przebacza się i puszcza w niepamięć” i wyliczeniem przestępstw i wykroczeń objętych tym aktem abolicyjnym. Ustawa wprowadza więc bezwarunkową niekaralność za czyny podjęte na rzecz utrzymania niepodległości Ukrainy, jednakże z naruszeniem powinności wynikających z obowiązku obrony Ojczyzny. Rada Ministrów zwraca uwagę, że w świetle art. 85 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej powinnością każdego obywatela polskiego jest obrona Ojczyzny. Zakres tego obowiązku określają przepisy ustaw, z którymi to obowiązkami skorelowana jest karalność uchylania się od tego obowiązku. Przywołane przepisy Kodeksu karnego penalizują sytuację podjęcia, bez zgody władz państwowych, obowiązków wojskowych w siłach zbrojnych innego państwa oraz nagabywanie osób do podjęcia obowiązków służbowych w obcej armii. W myśl art. 668 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny zgody takiej udziela Minister Obrony Narodowej. W przepisach ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny penalizuje się czyny polegające na niestawieniu się do kwalifikacji wojskowej oraz niestawieniu się na obowiązkowe formy służby wojskowej (ćwiczenia wojskowe). Projektodawcy słusznie zakładają, że obywatel polski zaangażowany w działania wojenne w Ukrainie może nie dopełnić tych obowiązków, zatem należy podkreślić trafność doboru czynów przestępczych podlegających abolicji.

Przepisy karne mają na celu „przymuszenie” obywateli polskich do wywiązania się z konstytucyjnego obowiązku obrony Ojczyzny. Uwolnienie obywateli od tego obowiązku przez zniesienie karalności niewywiązywania się z tej powinności powinno mieć charakter incydentalny i warunkowane powinno być ważnym interesem państwa. Obrona Ojczyzny należy bowiem do najważniejszych powinności obywateli Rzeczypospolitej Polskiej. Niesprowokowana przez Ukrainę agresja Federacji Rosyjskiej spowodowała, iż obywatele polscy podjęli się służby w Siłach Zbrojnych Ukrainy, z reguły bez dopełnienia obowiązku uzyskania zgody, działając jednakże z potrzeby zwiększenia bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Niepodległość Ukrainy leży bowiem w interesie Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż

zwiększa bezpieczeństwo zewnętrzne, odsuwając niebezpieczeństwo ataku Federacji Rosyjskiej na inne kraje. Projektodawcy trafnie więc postulują objęcie abolicją czynów przestępczych, podjętych jednakże ze słusznych pobudek w kierunku utrzymania niepodległości Ukrainy. Projektowane działanie wyłączające spod odpowiedzialności karnej tylko służbę na rzecz Sił Zbrojnych Ukrainy nie narusza konstytucyjnego wzorca równości, bowiem obecnie tylko służba w legalnych Siłach Zbrojnych Ukrainy, w celu zachowania niepodległości Ukrainy, wzmacnia bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej. Dlatego też zasadnym wydaje się dopuszczenie takiego działania ustawodawcy, które wyłączy spod odpowiedzialności karnej wykonywanie obowiązków wojskowych na rzecz niepodległej Ukrainy (i skorelowane z tą działalnością niewywiązywanie się z obowiązków obronnych na rzecz własnego państwa), a nie na rzecz sił zbrojnych innych państw, w których wykonywanie obowiązków służbowych nie wpływa bezpośrednio na wzmocnienie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej.

Jak wyżej wskazano wyłączenie odpowiedzialności karnej za niewywiązywanie się z obowiązku obrony Ojczyzny, jak każdy akt abolicyjny, powinno mieć charakter wyjątkowy i proponowane rozwiązania mają taki charakter. Nie znosi się bowiem w ogóle odpowiedzialności za niewywiązywanie się z obowiązku obronnościowego, lecz wyłącza się tę odpowiedzialność dla ściśle określonej grupy osób, kierując się przy tym przesłankami słusznosciowymi. Analogiczną abolicję wprowadzono przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o służbie zastępczej (Dz. U. poz. 1496), znosząc odpowiedzialność za pełnienie służby w armiach państw NATO i UE bez wymaganego zezwolenia.

Projektodawcy proponują, aby depenalizacji podlegała wyłącznie służba w Siłach Zbrojnych Ukrainy, przez które należy rozumieć wojsko podlegające władzom Ukrainy uznawanym przez Rzeczpospolitą Polską za prawowite (art. 2). Wspomnieć w tym miejscu należy, że jak wskazują projektodawcy Międzynarodowy Legion Obrony Terytorialnej Ukrainy, do którego z reguły prowadzony jest zaciąg, jest częścią Sił Zbrojnych Ukrainy. Proponowane rozwiązanie należy ocenić pozytywnie, bowiem nie powinna znaleźć akceptacji służba w różnego rodzaju organizacjach paramilitarnych, często niewiadomej afiliacji.

W art. 3 zaproponowano regulację, zgodnie z którą przyjęcie obowiązków wojskowych, bez zgody właściwego organu, w Siłach Zbrojnych Ukrainy nie rodzi odpowiedzialności organów Rzeczypospolitej Polskiej za jego następstwa. Jest to przepis wzorowany na art. 669 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny, zgodnie z którym udzielenie zgody na służbę

w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej nie rodzi odpowiedzialności organów Rzeczypospolitej Polskiej za następstwa podjęcia tej służby. Zamieszczenie tej regulacji należy ocenić pozytywnie, jako spójne ze wspomnianym przepisem.

Projektodawcy przyjmują, że abolicją zostaną objęte czyny popełnione w okresie od dnia 24 lutego 2022 r. tj. od daty inwazji Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej na Ukrainę do dnia 31 grudnia 2026 r. O ile data początkowa nie budzi wątpliwości, to data końcowa, z punktu widzenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej budzi zastrzeżenia. Przyjęcie tej daty w uzasadnieniu projektu nie zostało dostatecznie wyjaśnione, więc trudno ocenić intencje projektodawcy. Abolicja z założenia powinna dotyczyć czynów przestępczych już dokonanych, a nie tych które dopiero mogą zostać popełnione. Zakładając, że projektowana ustawa wejdzie w życie przed dniem 31 grudnia 2026 r., to swoim działaniem może objąć czyny przyszłe. Taka regulacja może wpłynąć negatywnie na potrzeby mobilizacyjne Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, które mają prymat nad interesem Sił Zbrojnych Ukrainy. W związku z tym abolicja powinna dotyczyć wyłącznie czynów już dokonanych. **Mając to na uwadze, proponuje się, aby przedmiotowa ustawa objęła swoim zakresem zastosowania czyny, które zostały popełnione do dnia jej wejścia w życie.** Proponowana zmiana koresponduje z wyrażoną w uzasadnieniu wolą projektodawcy, zgodnie z którą celem ustawy nie jest zachęcanie do podejmowania obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy i nagabywanie do tej służby, które skutkuje uchylaniem się od obowiązków obrony Ojczyzny.

Reasumując, naruszenie w opisanych sytuacjach obowiązków wynikających z obrony Ojczyzny, jednakże kierowane pobudkami wzmocnienia państwa ościennego, które to działania mają pozytywny wpływ na bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej, może uzasadniać odstąpienie od karalności niewywiązywania się z powinności obronnych. Dlatego też Rada Ministrów w tym zakresie wyraża pozytywne stanowisko wobec przedmiotowego projektu ustawy, jednakże z zastrzeżeniem zmiany daty końcowej zakresu obowiązywania abolicji.

Odnosząc się natomiast do drugiego przewidzianego w projekcie ustawy rozwiązania należy wskazać, że nakłada ono na każdą osobę, która przyjęła obowiązki wojskowe w Siłach Zbrojnych Ukrainy obowiązek, niezwłocznie po powrocie do kraju, zawiadomienia Ministra Obrony Narodowej o terminie i miejscu przyjęcia oraz zakończenia pełnienia tych obowiązków (art. 4 ust. 1). Minister Obrony Narodowej przekazuje to oświadczenie szefowi wojskowego centrum rekrutacji oraz jednostce organizacyjnej prokuratury (art. 4 ust. 4). Oświadczenie to składane będzie pod groźbą odpowiedzialności karnej i będzie stanowiło informację niejawną (art. 4 ust. 2 i 3). Niedopełnienie obowiązku poinformowania Ministra Obrony

Narodowej o wykonywaniu obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy stanowić będzie wykroczenie (art. 5).

Autorzy propozycji w tej części ustawy nakładają istotny obowiązek polegający na poinformowaniu Ministra Obrony Narodowej o podjętej służbie wojskowej. Rozwiązanie to należy ocenić pozytywnie, gdyż obecnie władze polskie nie dysponują rzetelnymi informacjami o liczbie osób wykonujących obowiązki wojskowe w Siłach Zbrojnych Ukrainy. Pozyskanie informacji o datach wstąpienia i rezygnacji pozwoli na ocenę skali tego zjawiska na różnych etapach prowadzenia działań wojennych i stanowić będzie cenną informację dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pozwalającą na ocenę zachowań obywateli Rzeczypospolitej Polskiej w czasie trwania konfliktu zbrojnego w Ukrainie.

Nie kwestionując słuszności projektowanych regulacji zasadne jest jednak doprecyzowanie niektórych przyjętych rozwiązań.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wątpliwości budzi konstrukcja rozwiązania prawnego odnoszącego się do przebaczenia i pущczenia w niepamięć. Zgodnie z art. 4 ust. 1 projektu osoba, która bez zgody właściwego organu przyjęła obowiązki wojskowe w Siłach Zbrojnych Ukrainy ma obowiązek w pisemnym oświadczeniu zawiadomić Ministra Obrony Narodowej o terminie i miejscu przyjęcia oraz zakończenia pełnienia tych obowiązków niezwłocznie po powrocie do kraju pod sankcją kary grzywny określonej w art. 5 ust. 1 projektu. Wobec tego konieczne wydaje się wskazanie horyzontu czasowego zawiadomienia Ministra Obrony Narodowej o pełnieniu obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy. Dlatego też proponuje się objąć aktem abolicji osoby, które złożą oświadczenie Ministrowi Obrony Narodowej przed upływem 6 miesięcy, licząc od dnia powrotu do kraju.

Poddaje się pod wątpliwość zasadność przekazywania informacji o pełnieniu obowiązków wojskowych właściwej jednostce organizacyjnej prokuratury (w domyśle prokuratorowi do spraw wojskowych). Jak wyżej bowiem wskazano, projektowany akt abolicji jest bezwarunkowy, co oznacza, że osoby nim objęte nie muszą spełniać (dokonywać) jakichkolwiek innych czynności, np. denuncjacyjnych. Zatem złożenie przedmiotowego oświadczenia nie wpłynie na działania organów wymiaru sprawiedliwości, które w zależności od etapu prowadzonego postępowania będą zobligowane do nie wszczynania lub umorzenia prowadzonego postępowania. Zatem cel informowania prokuratury o złożonym oświadczeniu powinien zostać wyjaśniony w uzasadnieniu ustawy albo należy zrezygnować z tej regulacji. Przekazanie oświadczenia szefowi wojskowego centrum rekrutacji znajduje swoje

uzasadnienie w zakresie prowadzonych przez ten organ spraw związanych z ewidencją osób podlegających obowiązkowi obrony Ojczyzny oraz wykonywaniem tego obowiązku.

W kolejnym przepisie ustawy (art. 4 ust. 5 i 6) przewiduje się kompetencję dla szefa wojskowego centrum rekrutacji do wezwania osoby, która złożyła oświadczenie, w celu uzyskania od niej szczegółowych informacji o charakterze pełnionych obowiązków i przebiegu ich wykonywania. Jest to rozwiązanie celowe, gdyż w interesie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej leży pozyskanie wiedzy o taktyce działań zbrojnych, czy stosowanych technikach rekrutacji. Jednakże dostrzega się, że złożenie takich wyjaśnień będzie w istocie dobrowolne, bowiem nie będzie objęte sankcją przewidzianą w art. 5. Zauważa się również, że informacja ta, w przeciwieństwie do oświadczenia o wykonywaniu obowiązków wojskowych, nie będzie z urzędu kwalifikowana jako informacja niejawna o klauzuli „zastrzeżone”.

Wobec tego postuluje się wprowadzenie w projekcie rozwiązania podlegającego na obowiązku informowania Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Wywiadu Wojskowego o charakterze pełnionych obowiązków i przebiegu ich wykonywania przez osoby, które postanowiły wesprzeć obronę Ukrainy. Informacje te będą przydatne do przeciwdziałania zagranicznej aktywności wywiadowczej oraz działaniom terrorystycznym, sabotażowym czy dywersyjnym inspirowanym przez zagraniczne ośrodki oddziaływania, a wobec tego mogą mieć istotne znaczenie dla realizacji zadań ustawowych przez ww. służby. Ponadto wymienione służby powinny mieć również możliwość uzyskiwania od takiej osoby dalszych informacji, które mogłyby być wykorzystane do realizacji działań sprawdzających, ustaleniwych oraz operacyjno-rozpoznawczych, realizowanych w związku z zagrożeniami, o których mowa powyżej. Tym samym ust. 4–6 w projektowanym art. 4 proponuje się nadać następujące brzmienie:

„4. Minister Obrony Narodowej, po otrzymaniu oświadczenia, przekazuje niezwłocznie zawarte w nim informacje szefowi właściwego wojskowego centrum rekrutacji, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefowi Agencji Wywiadu, Szefowi Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Szefowi Służby Wywiadu Wojskowego.

5. Szef wojskowego centrum rekrutacji, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szef Agencji Wywiadu, Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Szef Służby Wywiadu Wojskowego mogą wezwać osobę, która złożyła oświadczenie, do przekazania szczegółowych informacji o charakterze pełnionych obowiązków i przebiegu ich wykonywania.

6. Szef wojskowego centrum rekrutacji informuje, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Szefa Służby Wywiadu Wojskowego o powyższych informacjach.”.

Jak wyżej wskazano, zgodnie z art. 5 ust. 1 projektowanej ustawy niedopełnienie obowiązku poinformowania Ministra Obrony Narodowej o wykonywaniu obowiązków wojskowych w Siłach Zbrojnych Ukrainy stanowić będzie wykroczenie. Jednakże analizując treść tego przepisu powstaje wątpliwość, czy przewidzianej w nim odpowiedzialności będzie podlegał ten, kto nie dopełni obowiązku poprzez zawiadomienie Ministra Obrony Narodowej jedynie np. o terminie i miejscu przyjęcia obowiązków, ale już nie o ich zakończeniu. Tym samym, celem usunięcia tych wątpliwości – wskazany przepis powinien ulec przeredagowaniu w zgodzie z intencjami projektodawcy. Na podstawie jego treści nie sposób bowiem zdekodować w sposób pewny, czy projektowane wykroczenie penalizuje „niedopełnienie obowiązku” w postaci niezłożenia oświadczenia (czyli penalizuje fizyczne nieprzekazanie oświadczenia w ogóle), czy jednak penalizuje również „niepełne” zawiadomienie Ministra Obrony Narodowej.

Ponadto powinno się zrównać rodzaj odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (projektowany art. 4 ust. 2) i za jego niezłożenie (projektowany art. 5 ust. 1). Jak bowiem wynika z porównania obu przepisów, za faktyczne złożenie oświadczenia, choć fałszywego, ma grozić odpowiedzialność karna za przestępstwo z art. 233 § 1 w zw. z § 6 Kodeksu karnego (*zagrożonego karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8*). Za niezłożenie oświadczenia w ogóle grozić ma zaś tylko odpowiedzialność za nowoprojektowane wykroczenie, zagrożone jedynie karą grzywny od 20 zł do 5.000 zł. W kontekście projektowanego przez ustawę celu składania oświadczenia wydaje się, że zarówno jego niezłożenie, jak i złożenie nieprawdziwego cechuje się tą samą karygodnością. W obu przypadkach organy i służby uprawnione do otrzymania oświadczenia na potrzeby swych ustawowych zadań nie uzyskają bowiem rzeczywistej informacji, o której mowa w art. 4 ust. 1 projektu. Wskazać przy tym należy, że dotychczasowa, prawidłowa praktyka legislacyjna w zakresie tworzenia przepisów karnych najczęściej ujmowała zawinione nieprzekazanie określonej informacji lub jej przekazanie z nieprawdziwą treścią w jednej jednostce redakcyjnej i z tożsamą sankcją (*zob. np. art. 56a § 1 Kodeks karny skarbowy*). Uwzględnienie tej uwagi dodatkowo wyeliminuje ust. 2 z art. 4, albowiem zgodne z intencją art. 233 § 6 Kodeksu karnego jest zrównanie odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań ze złożeniem fałszywego oświadczenia celem wiarygodności ustaleń dokonanych w postępowaniach

przewidzianych na podstawie ustawy. W przypadku projektu nie stworzono jednak (*nie uregulowano*) żadnego publicznego (*administracyjnego*) postępowania, w którym przed wydaniem określonego rozstrzygnięcia przez uprawniony organ zeznania miałyby zostać zastąpione oświadczeniem.

W kontekście *ratio legis* projektu wskazać należy, że projekt dotyczy jedynie abolicji, pomijając ewentualną amnestię w zakresie tych samych czynów. Takie pominięcie nie wydaje się usprawiedliwione mając na uwadze względy celowościowe i sprawiedliwościowe. Trudno bowiem racjonalnie uzasadnić, dlaczego zamierza się uwolnić od odpowiedzialności karnej określoną grupę osób za określone czyny wyczerpujące znamiona określonych przestępstw dywersyfikując tę grupę, a tym samym uzależniając zastosowanie ustawy jedynie od stadium postępowania karnego, w którym osoba podlegająca ustawie znajdzie się w chwili wejścia ustawy w życie. Innymi słowy, z niewiadomych względów zamierza się uwolnić od odpowiedzialności karnej osoby, których czyny jeszcze nie zostały osądzone, poprzez uchylenie ich karalności (*abolicja*). Podobnego zabiegu nie czyni jednak w stosunku do osób, których tożsame czyny już zostały prawomocnie osądzone tj. w zakresie kar już orzeczonych (*czyli postępowania zakończonego*) poprzez darowanie lub złagodzenie tych kar (*amnestia*). W rezultacie bez znajomości intencji projektodawcy w tym zakresie (*uzasadnienie do tej kwestii się nie odnosi*) przyjąć należy, że wskazana dychotomia nie jest usprawiedliwiona. Czym bowiem różni się status osoby już skazanej za zachowanie objęte projektem ustawy od statusu osoby, której postępowanie karne za takie samo zachowanie jest jeszcze w toku, jeśli ideą projektodawców, jak wynika z uzasadnienia, jest m.in. „darowanie i puszczenie w niepamięć zarówno czynów już popełnionych, jak i takich, które mogą zostać popełnione do 31 grudnia 2026 r.”. Projektowane rozwiązanie jest selektywne także z perspektywy dotychczasowych podobnych ustaw, które przewidywały zarówno amnestię, jak i abolicję (*zob. ustawę z dnia 7 grudnia 1989 r. o amnestii Dz. U. z 1989 r. poz. 390*).

Reasumując, Rada Ministrów mając na względzie interes bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej, któremu m.in. służy zapewnienie wolnej i niepodległej Ukrainy, wyraża pozytywne stanowisko wobec poselskiego projektu ustawy o niekaraniu ochotników broniących wolności i niepodległości Ukrainy, z zastrzeżeniem uwzględnienia w nim przedstawionych powyżej uwag, zwłaszcza dotyczących czasowego zakresu przedmiotu regulacji.